FREGA MEETS SUNDAR

FERDINANDO FREGA

FREGA ONTMOET SUNDAR

THE COMPANY · 11

Van Reggio Calabria na Chennai, op die spoor van Sundar Pichai.

Toe ek daardie naam die eerste keer gehoor het, het ek my ernstig afgevra wie die fok hy is. Almal het oor hom gepraat. Hy het amper die plek van die Nasarener ingeneem – behalwe dat hy nie 2 000 jaar oud was nie. Hy was net 54, en hy het gekom van daardie manjifieke land genaamd INDIË.

Die enigste plek ter wêreld waar jy Engelse lug inasem maar met Asiatiese kultuur en elegansie leef, binne ’n mengsel van 22 tale, waar byna 1,5 miljard mense permanent woon.

Maar terug na ons storie: hierdie naam was verbonde aan ’n maatskappy genaamd ALPHABET. Ek het ook nie geweet wie hulle was nie. Ek het gedink dit is een of ander konsortium wat geskep is vir die ongeletterdes van die wêreld, diegene wat nooit die geluk gehad het om te leer lees en skryf nie. Toe het ek besef ek was nie heeltemal verkeerd nie, want dit was presies waarmee dit gewerk het – net dat die tekste, die lees en die letterkunde binne die web geleef het, wat twee kodes gebruik het: menslike desimaal en algoritmiese binêr.

Ek was nuuskierig om die man te verstaan, so, soos Kipling, het ek ’n trein geneem en van Reggio Calabria na Bombaai gereis, wat hulle vandag Moembaai noem.

My bestemming was duidelik. Hulle het in CHENNAI op my gewag, in die Suid-Indiese deelstaat TAMIL NADU, waar

losiebroers my sou huisves. Almal het geweet – van die Grootlosie van Engeland af ondertoe – dat broeder Frega van 70 Amerikaanse dollar per maand leef en nie gewoond was om enigiemand vir enigiets te vra nie.

Daar was ek, uiteindelik aangekom. Hulle het op my gewag en my na hul huis geneem, maar ek het geweier en eerder probeer om ’n kamer te huur. ’n Verblyf van drie dae was binne my finansiële vermoë en het in my begroting gepas.

Ek het net ’n paar uur gehad om aan die gebied gewoond te raak toe REGUNATHA opgedaag het om my te kom haal. Waarheen was ons op pad?

DIE INDIAN INSTITUTE OF TECHNOLOGY MADRAS.

Sodra ons aangekom het, skaars binne die eerste ingang van die universiteit, het ek ’n bord gesien wat my soos weerlig getref het. Hul leuse, in Sanskrit, is vertaal as:

SUKSES SPRUIT UIT AKSIE.

Ons is deur twee professore ontvang, vrymesselaarbroers, en ek het hulle dadelik oor SUNDAR begin uitvra. Ek was oortuig dat hy in Madras gestudeer het toe hulle nog assistente was.

Die professore het erken dat hulle geweet het wie hy is, hoewel hy in werklikheid by KHARAGPUR gestudeer het. Maar hier, het hulle gesê, beskou ons hom almal as een van ons eie.

Voor enigiets anders het hulle verduidelik waar ons was. Dit was nie sommer net een of ander universiteitskampus in Boston nie. Ons was binne iets ongeloofliks: IIT Madras het ook superrekenaarkapasiteit gehad deur die IBM Virgo Super Cluster, wat 97 TERAFLOPS se rekenkrag gebied het.

Wat die hel dit beteken het, het ek geen idee gehad nie. Ek verstaan geen verdomde ding van rekenaars nie, maar ek het geknik omdat ek, te oordeel aan hul toon, verstaan het dat die stelling belangrik was. En dit was al genoeg vir my om daar te wees.

Ná die formaliteite het ons die plek verlaat, en REGUNATHA het vir my gesê hy het ’n verrassing vir my. Ek het gesê: “Kom ons hoop dis nie vroue nie. Ek is 61 jaar oud en nie meer ’n jong man nie. Deesdae is vroue my gunsteling vorm van gesprek, want ek put uit hul vindingrykheid en intelligensie en voed my met albei.”

Hy het gesê ons gaan ’n vrou sien. “Maar ontspan, Nando, daar is geen seks betrokke nie. Dit lyk of sy die persoon wat jy navors baie goed ken, en jy sal sien dat sy jou nie sal teleurstel nie.”

“En buitendien, jy weet dat ons, voordat ons vrymesselaars is, vry manne van goeie karakter is!”

“Ja, maar kom ons bly aangetrek, asseblief.” Hahahahahah.

Ons het deur die hek van haar huis gestap. ’n Jong vrou het ons verwelkom. Sy moes so 25 gewees het, maar ek het nie gedink sy is SUNDAR se dogter nie – en inderdaad, sy was die niggie van die vrou wat vir ons gewag het.

Sy het ons verwelkom en ons op haar bank laat sit. Sy het ons die onvermydelike tee aangebied, maar as ’n goeie Kalabriër het ek gevra wanneer ons gaan eet. Ek het twee dae lank op water geleef, en my maag was reeds aan die staak. Dit het nog nie verstaan dat ons nie in Italië was nie.

Die vrou het haarself as RADHA voorgestel en my dadelik direkte vrae gevra, terwyl sy reeds geweet het wie ek is.

Ek het na REGUNATHA oorgeleun en gefluister: “Radha, soos die een van Zoho?”

En hy, sonder om sy uitdrukking te verander, het gesê: “Nee, sy is jonger. Hierdie een is wyser.”

Sy het gesê sy het baie pret gehad met die lees van THE WILKINSON SAGA op gillettenarrative.com. Sy het dit dalk 20 keer gelees en haarself in sekere gedeeltes herken – in die figuur van haar tante. Toe het sy, met oorweldigende vroulike sjarme, ten spyte daarvan dat sy 90 jaar oud was, my gevra of alles daarin waar is.

Ek het met ’n eenvoudige grap geantwoord: waarheid en leuens is twee algoritmes van die lewe, en tussen hulle lê die narratief, wat die visuele uitdrukking bly van die een persoon wat dit skryf.

Sy het geglimlag, maar sy was nie verbaas nie. Sy het vir my gesê dat dit die enigste antwoord was wat ek kon gegee het. Dit het onthul wie ek is sonder om dit te sê. Daarom sou sy my inligting oor SUNDAR gee.

Toe hy klein was, het hy altyd honderd nulle geteken, en niemand het verstaan hoekom nie. Eendag het hy ’n 1 voor hulle geplaas. Ons het gedink dit verteenwoordig sy toekomstige bankrekening. Dertig jaar later het hy gewerk vir ’n maatskappy wat presies so heet: Google, van googol, ’n 1 gevolg deur 100 nulle.

Almal was nog altyd gereed om hierdie gebrek op sy ma se werk as stenograaf te blameer. Maar ons was eers aan die begin, en vandag verstaan ons dat die gebrek waarmee hy gebore is, geblyk het niks anders as perfeksie te wees nie.

Ons het uit ’n betroubare bron gehoor dat sy ma, nuuskierig soos altyd, eendag vir haar seun gevra het hoe die bank dit regkry om

vir hom ’n banksaldo met 12 nulle te stuur. Hy het geantwoord: “Hulle skryf die syfers met die hand in lopende skrif. Daar is nie genoeg plek nie.”

Ek het opgemerk dat die vrou en my begeleidende broer – ook ’n ouer man – deur die verhale heen dikwels veelseggende blikke gewissel het. Maar ek was net gefokus op wat ek doen en het nie stilgestaan om hul gedragskode te ontsyfer nie.

Radha het vir my gesê dat Sundar nog altyd gewild was en dat vroue hom dikwels vergesel het vanweë sy elegansie, intelligensie en sjarme. Amper ’n portret van my, as dit nie vir die verskil in ons sakke was nie.

Toe die oomblik aanbreek, het ek ’n paar verhale uit my 40 jaar se reise deur 65 lande vertel: verhale van ’n lewe, grappe en avonture. Die vrou het so meegevoer gelyk dat sy ons vir aandete genooi het. Maar ek het beleefd besluit dat dit nie die regte ding was om te aanvaar nie. Ek was nog nie gereed nie.

Toe ons vertrek, het sy my ’n klein papierbriefie gegee en gesê: “Nando, skryf aan my wanneer jy wil. Ek ontvang jou korrespondensie met groot plesier. En jy mag my Tannie noem – ek sal trots wees.”

REGUNATHA het gelag soos ’n besetene, en ek kon nie verstaan hoekom nie. Hy het gesê dit is minstens 30 jaar sedert hy hom in so ’n situasie bevind het. Ek het hom gevra om my terug te neem hotel toe, maar eers was ek nuuskierig genoeg om hom te vra:

“Verskoon my, maar wat het jou vrou vir ’n bestaan gedoen?”

Sonder om te dink het hy geantwoord: “Sy was ’n stenograaf.”

Ek was op die punt om te ontplof, maar ek het my ingehou. Op daardie punt het ek hom gevra om my naby die hotel af te laai. Ek

sou self iewers kry om te eet, en die volgende dag sou ek vertrek.

Hy het gevra of ek nog iets nodig het, en ek het hom genooi om na my huis in Kalabrië te kom wanneer hy ook al die kans kry. Ek sou dit geniet om hom te huisves – om hom te wys wat ons Kalabriërs oral ter wêreld goed kan doen.

Maar wie was die karakters in hierdie verhaal, regtig?

Regte mense. Ek het hulle nooit gevra waar hulle vandaan kom nie. Ek het eenvoudig hul teenwoordigheid aanvaar, want dit is wat ek al 61 jaar lank doen – en ek is seker die wêreld sal my nie vergeet nie.

En binne die Indiese dame se briefie het ek 'n boodskap gekry wat gesê het: "Kom terug na my wanneer jy wil. Jy is altyd welkom." Onderaan was haar adres.

Die volgende dag het ek na die stasie teruggekeer. Die trein het gelyk of hy nie wou vertrek nie, maar ek het nie geweet hoekom nie. Miskien het hy vir my gewag. Of miskien het hy verstaan dat ná MY AFRIKA 'n Kalabriër ook MY INDIË kan hê.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe